



Klára na táboře

Pia Hagmarová

Albatros



Pia Hagmarová

Klára na táboře

Pia Hagmarová

Klára na táboře



Albatros

Přeložila Helena Stießová

KLARAS RIDLÄGERSOMMAR

© Pia Hagmar, 1999

Published by agreement with B Wahlströms Bokförlag,
Forma Books AB, Sweden

Translation © Helena Stießová, 2014

Illustrations © Barbora Kyšková, 2014

ISBN 978-80-00-03654-0

*Věnováno Christel a Alfredovi
se vzpomínkou na naše léto a jezdecký tábor*

1

Úplatky nejsou k ničemu. Přemlouvání je zbytečné. Výhrůžky, doprošování ani slzy nemají pražádný význam. Ať děláme co děláme, Star odmítá vejít do přívěsu. Rozrušeně odfrkává a pohazuje hlavou, až mu dlouhá hříva poletuje vzduchem. Vzpouzí se jako mezek a vyleštěná kopyta má snad přibitá k zemi.

„No tak, hošíku, nic se ti nestane,“ vemlouvám se mu, jako když másla ukrajuje.

Mamka se ušklíbne.

„Ten se nebojí ani trochu. Jen se na něj koukni. Prostě si jenom postavil hlavu.“

Podívám se na Stara. Má dlouhé nohy a břicho se mu zakulatilo, jak si už od jara pochutnává na šťavnaté trávě. Srst se

mu leskne a hřívá se mu vlní až k hrudi. Nikdo o něm nemůže říct, že je to vyhublý a neduživý chudinka. Když jsem ho před několika měsíci dostala, opravdu byl kost a kůže, ale teď kypí zdravím. Zpod dlouhé čupřiny vykukují černé oči. Mamka má pravdu. V jeho pohledu není ani špetka strachu, jenom paličatost opeřená trochou rošťáctví. Moc dobře ví, že na něj v přívěsu nečihá nebezpečí. Ale zkrátka se mu nechce a vypadá to, že ho baví dělat nám naschvály.

„Jestli brzo nevyrazíme, přijedeme tam pozdě,“ prorokuje mamka s pohledem na hodinky.

Zašilhám po Starovi a poník po mně loupne očima. Měla bych se na něj nejspíš zlobit, ale vždyť to ani nejde. Pořád nemůžu uvěřit, že patří jen mně a nikomu jinému. Ještě před rokem jsem se neodvažovala ani doufat, že bych mohla někdy mít svého vlastního koně. Ale už je to tak, a kdykoliv na to pomyslím, hřeje mě u srdce štěstím. Stačí jeden pohled na Stara a úplně zjihnu. Umí být paličatý a umíněný, jen co je pravda. A neumí skákat přes překážky a vůbec netuší, co je to drezura. Ale to je mi všechno úplně jedno. My dva k sobě patříme, tak to zkrátka je.

„Vy to ještě nemáte?“ volá Lasse a loudá se k nám od domu. Na sobě má zelenou kostkovanou košili a beztvaré džíny.

Vlasy mu ve větru trčí a na bradě mu raší strniště. Na hlavu si narazil zelenou kšiltovku s nápisem „Barvy a laky Bosse“. Podle mamky je to ta nejšerednější čepice, jakou svět kdy viděl.

Někdy mu vyhrožuje, že jestli ji bude nosit dál, tak ji nastříhá na proužečky a spláchne je do záchoda. Ale zatím to neudělala, přitom má Lasse zelenou hučku na hlavě od rána do večera.

„Ten náš mezek nechce vlézt do přívěsu,“ oznámí mamka.

„Tak to vidíš. On si taky myslí, že byste na ten tábor neměly jezdit,“ řekne Lasse a zazubí se.

„Co vy dva si myslíte, to je mi úplně fuk,“ odsekne máma.

„Přestaň se šklebit a radši mi pojd' pomoci.“

Lassemu patří dům na Malinové stráni, kde bydlíme. Velká červená budova je rozdělená na dva byty. V jednom bydlím já s mámou a ve druhém Lasse a jeho dcera Lisa. Není žádným tajemstvím, že se mamka a Lasse do sebe zamilovali. Dokonce uvažují, že by se k sobě nastěhovali. Ale mamka se pořád nemůže rozhodnout, takže to ještě neudělali.

Vlastně jsem teď o letních prázdninách měla jet s mým tátou, jeho novou ženou Elisabeth a malým bráškou Nilsem na Západní pobřeží. Jenže chalupu, kde jsme měli bydlet, si ještě před námi zamluvil někdo jiný, a tak se táta s Elisabeth rozhodli, že místo toho pojedou do Anglie. A tam mě s sebou nevzali.

Moje mamka se s tátou před několika lety rozvedla a táta se nastěhoval k Elisabeth. Ze začátku jsem byla s tátou stejně často jako s mámou, protože bydleli kousek od sebe. Jenže když jsme se s mamkou ani ne před rokem přestěhovaly na Malinovou stráň, všechno se změnilo. Teď už jezdím k tátovi jenom o víkendu, a někdy ani to ne. On má pořád hrozně moc práce.

Všechny volný čas mu zaberou Elisabeth a Nils. Moc se mi po něm stýská, a když se ukázalo, že s nimi do Anglie nepojedu, zuřila jsem vzteky a lítostí.

Aby mi udělal radost, zaplatil mi na dobu, kdy budou v Anglii, jezdecký tábor. Budeme tam se Starem dva týdny. Až se pak táta vrátí, pojedeme někam spolu, jenom my dva. Slíbil mi to. Ale já si nedělám naděje, že to vyjde. Na tátovy sliby není radno spoléhat.

Když mi táta zařizoval ten tábor, přikoupil na týden místo i pro mamku. V životě bych nečekala, že na to mamka přistoupí a ten dárek přijme. Od chvíle, kdy ji vyměnil za Elisabeth, je na něj věčně našťvaná a nejradši by o něm neslyšela. Ale proti týdennímu pobytu zdarma na jezdeckém táboře nic nenamítala.

„Potřebuju dovolenou. Bude to bezva,“ řekla jenom.

Vážně mě tím překvapila a Lasseho zrovna tak. Podle něj by vůbec nikam nemusela.

„Co budeš na takovém táboře dělat? Vždyť tam jezdí jenom malé holky. Já si myslím, že bys měla zůstat se mnou doma,“ pokoušel se ji přemluvit.

Jenže nezná moji mamku tak dobře, jak si myslí. Nejhorší, co může kdo udělat, je rozhodovat něco za ni. Jeho chabým pokusům se akorát vysmála.

„Víš, co lidi dělají na jezdeckém táboře? Jezdí na koni, co jiného. A přesně to budu dělat i já. My dva se stejně vidíme pořád.“

Od té doby Lasse brblá, kudy chodí, ale jen potají. Neodvází

se mamce dát najevo, že je mrzutý. Bojí se, že by se jí omrzelo, a jak ji znám, klidně by se to mohlo stát.

Takže jedeme na tábor obě dvě. Tedy jestli se nám podaří vecpat Stara do přívěsu.

„Musíme zkusit trik s provazem,“ prohlásí máma.

Trik s provazem spočívá v tom, že se do přívěsu přivážou dvě dlouhá lana a překříží se koni, který nechce dovnitř, za zadkem. Pak se konce provazů postupně přitahují a koně to vtlačí až do přívěsu. Nerada Stara do něčeho nutím, ale teď není zbylí.

Mamka uvazuje lana k přívěsu a Star ji podezíravě sleduje. Možná už tenhle trik zažil, protože než stačí mamka s Lassem provazy překřížit, zničehonic se skokem vrhne rovnou dovnitř. Dokonale mě tím zaskočí, až mě povalí na zem a vleče mě za sebou na vodítku.

„Přivaž ho!“ houkne máma bez špetky soucitu.

Že jsem se třeba uhodila, to ji vůbec nezajímá.

Zadní dveře se za mnou a Starem s prásknutím zabouchnou. Vyškrábu se kvapně na nohy a uvážu Stara na trojitý uzel. Ne že by to bylo nějak zvlášť potřeba. Poník už si pochutnává na ovsu, který jsem narafičila do přívěsu, a tváří se nezúčastněně.

„Ty jsi ale zlobivá tvrdá palice,“ řeknu a podrhu ho na čelo.

Star okamžitě zvedne hlavu a vyprskne na mě mokré, napůl rozkousané zrní. Naposledy ho poplácám a úzkými dvířky u předku přívěsu se protáhnu ven.

„To bysme měli. Jedeme!“ haleká mamka a Lasse se tváří jako hromádka neštěstí.

„Budeš mi chybět,“ řekne tiše.

„Týden uteče jako voda. Brzo jsem zpátky,“ odbude ho mamka zvesela a dá mu mokrou pusku na nos.

Někdy je na něj docela drsná.

Když se auto rozjíždí, šimrá mě v žaludku vzrušením. Pomalu se kodrcáme alejí a velký červený dům necháme za zády. Tak jsme konečně vyrazily! Je to skoro až moc štěstí najednou.

Ještě před rokem jsem neuměla vůbec jezdit na koni. Teprve když jsme se přestěhovaly na Malinovou stráň, začala jsem chodit do jezdecké školy. Tam, kde jsme bydlely předtím, žádná taková škola nebyla. Ze začátku jsem jenom nadsakovala v sedle jako pytel a neuměla jsem koně ani vést, ani vysedávat v kluusu. Po několika měsících se to zlepšilo. Pak jsem se začala starat o Siggeho. Byl to uhlově černý poník, který jediný by mohl konkurovat Starovi v soutěži o nejkrásnějšího koně na světě. Tehdy jsem byla na vrcholu blaha.

Jenže pak mě Sigge shodil a škola ho prodala. Trenérka řekla, že je na školního poníka moc divoký. Když ho prodali, měla jsem pocit, že umřu. Nemohla jsem ani dýchat.

Když mi bylo nejhůř, rozhodl se Lasse, že své dceři Lise koupí poníka. Myslela jsem, že závistí puknu. Jeli jsme se podívat na hnědého ponyho plemene new forest. Byl to Olle, dnes Lise patří. Teď je na pastvině, Lisa totiž na pár týdnů odjela k mamince a mladšímu bráškově Torbjörnovi.

Ve stejné stáji, kde měli Olleho, bydlel i Star. Byl tak protivný

a šeredný, že ho nikdo nechtěl. Nikdo až na mě. Mamce se to nejdřív nezdálo, ale byl k máni hodně levně, a tak souhlasila, že mi ho koupí. Prý to udělala hlavně proto, abych nemusela Lise závidět, ale já si spíš myslím, že tím chtěla naštvat tátu, jelikož ji přemlouval, aby to nedělala.

Když teď mám svého vlastního poníka, můžu na něm jezdit každý den, a taky že jezdím. Nebojím se vyrazit sama do lesa a nemám strach jet na Starovi tryskem. Na to, že jezdím ani ne rok, jsem docela šikovná, aspoň myslím. Jenže mně to nestačí. Neumíme se Starem ani obrát kolem předku, ani ustupování na holeň.

Dvakrát jsem s ním zkoušela skok přes překážku. Poprvé jsem chtěla udělat dojem na Lisu. Star se ale vzepřel, já jsem sletěla a máma se pak pěkně zlobila. Podruhé jsme překážku překonali, jenže mamka stejně nebyla spokojená. Prohlásila, že jsem tahala za uzdu a při dopadu jsem si kecla do sedla.

Jezdecký tábor je moje velká šance, jak se naučit jezdit líp a s pomocí trenéra naučit něco i Stara. Od chvíle, kdy nám táta tábor zařídil, počítám dny do odjezdu. Dva týdny vydatného tréninku pro nás dva. Líp strávené prázdniny si neumím představit.

Ale při všem tom čekání jsem zároveň nervózní. Co když budou všichni ostatní mnohem lepší než já? Třeba se mi budou smát a řeknou, že někdo, kdo jezdí tak špatně jako já, by ani neměl mít vlastního koně. Dopředu vím, že většina ostatních

děti na táboře bude mít taky svého koně. Jenom moje mamka a několik dalších si koně půjčí na místě. Co když mají všichni ostatní trénované závodní koně a já přijedu se Starem, který ani pořádně neumí couvat?

„Není to super, vyrazit takhle do světa?“ nadhodí mamka a slastně vzdychne.

Nečeká na odpověď, otočí knoflíkem rádia a začne vyzpěvovat do hudby. Dlouhé plavé vlasy jí čechrá vítr proudící dovnitř staženým okénkem. Kdyby ji tak viděl Lasse, jak ten by truchlil. Určitě by si přál, aby byla aspoň trošku smutná z toho, že ho týden neuvidí.

Na táboře budu tutově jediná, kdo tam přijede s mámou. Doufám, že se bude chovat slušně, abych se za ni nemusela stydět. Nejlepší by bylo, kdyby tam natrefila na nějakou tetku ve svém věku, aby měla s kým trávit čas.

Mamka umí jezdit na koni, a jezdí mnohem líp než já. Zamlada dokonce závodila v parkuru i v drezuře. Teď si občas půjčí Olleho. Star je pro ni moc malý. Ještě že tak, toho chci mít jen pro sebe.

K táboru na Borovém vršku to není daleko. Borový vršek, tak se jmenuje místní statek. Objevily jsme ho s Lisou, když jsme tudy před pár týdny jely na výpravu. Směly jsme za stájí přenocovat ve stanu, a Star s Ollem byli na noc v ohradě spolu se stádem buclatých shetlandských poníků. Dovolila nám to Lisbeth, která tam trénuje. Byla moc milá a hned jsme se tam cítily

jako doma. Taky jsem okamžitě záviděla všem, kdo na táboře byli, protože jsem věděla, že mamka nikdy nenašetří peníze na to, abych tam taky jela. Ale takový taťka s dostatečně špatným svědomím dokáže zařídit ledacos.

„Už jsme skoro v cíli. Koukni, tamhle se pasou plnokrevníci,“ vypísknu s nataženým prstem.

Mamka dupne na brzdu, abychom se mohly na koně pořádně podívat. Na Borovém vršku se neprovozuje jen jezdecký tábor, mají tu i hřebčín, kde chovají arabské plnokrevníky. V ohradě se prochází nejmíň deset klisen a stejně tolik hříbat. Klisny se poklidně věnují trávě, zato hříbata poskakují jako janci. Dlouhé nohy mají neposedné a jsou tak krásná, až přechází zrak.

Vzadu v přívěsu to zaduní. Star už nechce být zavřený.

„Radši pojedeme, než nám to prokopne,“ usoudí mamka a rozjede se.

Cesta se stáčí a za ohybem už leží jezdecký tábor. Vypadá přesně tak, jak si ho pamatuju. Nahoře na kopci stojí velká červená stáj a kolem se až k silnici rozprostírá pastvina se zelenou trávou. Vedle stáje zahlédnu bílé dřevěné oplocení ohraničující jízďárnu. Když vjedeme na prostranství před stájí, je tam úplně prázdné. Nikde ani živáčka.

„Tady je ale krásně,“ kochá se mamka a pohled jí klouže od stáje přes bílý obytný dům s velkou prosklenou verandou až ke dvěma červeným chaloupkám, které se choulí mezi jabloněmi vzadu v zahradě.

„Vid' že jo,“ přitakám hrdě, jako by to byla moje zásluha.

Jsem šťastná, že jsem zpátky, a tentokrát sem se Starem opravdu patříme.

Ve dveřích do stáje se najednou objeví Lisbeth. Udělá pár dlouhých kroků v černých jezdeckých holínách a je u nás.

„Však se mi zdálo, že někoho slyším přijíždět. Vítež zpátky, Kláro,“ pozdraví a vlídně se na mě usměje.

Má vroucí a nakažlivý úsměv. Někteří lidé se usmívají jenom pusou a je poznat, že vůbec nejsou rádi, jen se snaží vypadat mile. Ale Lisbethin úsměv by dokázal rozjasnit i největšího škarohlída. Dlouhé blond vlasy má zapletené do copu, který jí visí přes rameno. V rozdrbaných džínách vypadá jako puberťačka. Jen stříbrné nitky v ofině a vrásky smíchu kolem očí prozrazují, že bude určitě stejně stará jako mamka. Krom toho, že je hodná, umí taky skvěle jezdit na koni, závodí a navíc je uznávanou trenérkou. Mamka si to zjišťovala, když už jsme věděly, že na tábor pojedeme.

„A vy musíte být Nita,“ dodá Lisbeth a otočí se k mamce. „Jsem ráda, že jste taky přijela.“

„Nedalo moc práce mě přemluvit,“ řekne se smíchem mamka.

Ve dveřích do stáje se teď tlačí čtyři nebo snad pět dívek. Jedna z nich má kudrnaté černé vlasy, které jí padají do očí, další má měděné vlasy a na sobě sněhobílé jezdecké rajtky. Zvědavě na mě civí a hihňají se. Možná si říkají, co jsem to za trdlo, že

sem jedu s mámou? Radši se vyhnu jejich pohledům a vlezu do přívěsu odvázat Stara.

Můj poník má srst na hrudníku zvlněnou potem a neklidně podupává. Oční bělma se mu v temnotě hrozivě blýskají. Takhle divokého už jsem ho dlouho neviděla. V břiše mě nervózně dloubne a potí se mi dlaně. Až se otevřou zadní dveře, nesmí se mi vysmeknout. Ty uhihňané holky u stáje si nesmí myslet, že snad nezvládnou vlastního koně.

2

Jakmile se dveře sklopí, Star pochopitelně vystartuje dozadu. Ale jsem na to připravená a podaří se mi udržet ho za ohlávku, i když mi ve zpocených dlaních prokluzuje. Na pevné zemi se Star zarazí a mrká oslněný slunečními paprsky. Stojí vedle mě jako šedá socha. Když si všimne publika u vchodu do stáje, začne se potěšeně nakrucovat. Pevně držím uzdu a Star koketně tancuje kolem mě, až za ním dlouhá hříva vlaje.

„Jé, ten je ale roztomilý!“ vypískne jedna z hihňavých holek.

Radostí mě zahřeje u srdce. Doposud jsem spíš slyšala, že je to vychrtlý a nedomrlý pony. Když jsem ho dostala, ani jsem se neodvážila pozvat holky ze třídy, aby se na něj přišly podívat, protože vypadal opravdu hrozně. Teď jsem šťastím v sedmém nebi, že nejsem jediná, komu se Star líbí.

Star se neúnavně předvádí a vzrušeně frká nozdrami. Ani se ho nesnažím mírnit. Jen ať si všichni myslí, že je tak trochu divoch. Třeba si holky u stáje řeknou, že jsem odvážnější, než ve skutečnosti jsem, a to není na škodu.

„Pustíme ho na pastvinu k ostatním koním?“ navrhone Lisbeth.

Star skáče a nedočkavě vyvádí. Sotva ho udržím, než Lisbeth otevře branku v ohradě. Jakmile odepnu uzdu, Star vystřelí kupředu jako šedý vichr. Skloní hlavu a začne vykopávat zadníma nohama. Ostatní koně v ohradě se okamžitě přidají a taky najednou jančí jako splašení.

První v hloučku je hnědák. Má zkrácenou hřívu a ocas o něco řidší, než má Star. Těsně za ním se drží světlý ryzák s úzkou bílou lysinou. V patách mu cválá hubený fjordský kůň. Je to první hubený fjord, kterého jsem kdy viděla. Jinak jsou koně tohotohle plemena kulatí a obtlouští. Má světlou srst a připomíná chrta. V houfu jsou taky dva gotlandští poníci stejně velcí jako Star. Jeden je světle hnědý s hustou hřívou rozježenou na všechny strany, druhý je tmavě hnědý a docela oplácáný.

Dívám se na Stara. Ostatní koně jsou možná o hodně šikovnější, ale on je z nich zase nejkrásnější. A taky je pěkně rychlý. Ani hnědák mu nestačí. Srdce mi překypuje hrdostí.

„Tamhle je můj poník. Jmenuje se Cello,“ řekne dívka s kudrnatými vlasy a ukáže na světlého ryzáka.

Přitočila se vedle mě k plotu a se zájmem po sobě pokuku-

jeme. Aby si člověk na táboře nepřipadal opuštěný, musí si k sobě rychle najít nějakého kamaráda. Obě dvě to dobře víme.

„Je moc krásný,“ pochválím jejího poníka.

Jsem ráda, že si mám s kým povídat. Zkusmo se na Cellovu majitelku usměju a dívka mi úsměv oplátí. Má trošku křivé přední zuby a nos posetý pihami, stejně jako já. Přisuneme se k sobě trochu blíž.

„Já jsem Janita,“ představí se. „Chceš se mnou být na pokoji? Budeme bydlet po dvou.“

Kéž bych byla takhle odvážná. Já bych něco takového v životě vyslovit nedokázala. Jsem ráda, že se zeptala zrovna mě. Nejistě zašilhám směrem k mámě. Zřejmě bude chtít, abychom spaly spolu.

„Musím se nejdřív zeptat mámy,“ přiznám.

„Ona tu na táboře bude i tvoje máma?“ podívá se Janita.

Zahanbeně se krotím jako na skřipci. To jsem přesně věděla. Všichni si budou myslet, že jsem se na tábor bála jet sama a potřebovala jsem se držet maminky za ručičku.

„Ona umí jezdit na koni?“ zajímá se dál Janita.

„Jezdí mnohem líp než já,“ upřesním.

„To je bezva, mít takovou mámu,“ prohlásí Janita.

Zdá se, že to myslí upřímně. Ale jistá si nejsem. Stejně si asi říká, že jsem pěkně trapná, i když to nedává najevo.

Janita se ke mně nakloní a pošeptá mi do ucha.

„Koukni na Isu. Ta se tváří, jako by jí to tady patřilo.“

Hlavou neznatelně pokyne doprava, kde stojí dívka v běloskvoucích rajtkách a je středem pozornosti dalších tří děvčat. Husté měděné vlasy se jí lesknou a vypadá o něco starší než já s Janitou, může jí být tak patnáct. Pronikavým hlasem vykládá, kolik soutěží už vyhrála, a její dvorní dámy tomu vychloubání obdivně naslouchají.

„Ty ji znáš?“ zeptám se.

„Chodíme spolu do školy,“ vysvětluje Janita. „Je děsná. Patří jí ten hnědý pony se zastřiženou hřívou. Jmenuje se Magic a skáče skoro až do nebe.“

Vtom na dvůr zatočí dvě auta. Obě mají za sebou koňský přívěs. Další táborníci do party. Všichni se odlepí od ohrady, aby se na nové tváře šli podívat. Držíme se s Janitou u sebe. Je to tak nějak bezpečnější. O mamku starost mít nemusím, ta už si potykala s Lisbeth. Smějí se a povídají si, jako by se znaly léta.

Když se otevřou dveře prvního auta, všichni zmlknou. Ven totiž naprosto nečekaně vylezou dva kluci. Aby kluk jezdil na koni, to je vzácnost. Na mě kdyby nepokrytě čučela hromada kluků, nejradši bych se propadla do země, a taky že jeden z těch dvou se pod náparem dívčích očí celý přikrčí. Je malý a hubený a do očí mu padá dlouhá blond ofina. Tiše postává a plaše upírá zrak na vlastní tenisky. Druhý kluk je o hlavu vyšší a široký v ramenou. Zdá se, že mu pozornost svědčí. Frajersky pohodí hustou nazlátlou patkou a obdaří nás širokým úsměvem.

„Nazdárek, holky!“ zahlaholí.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.